

Novi Zakon o izvršenju ostavlja 1.9 miliona domova u opasnosti od izvršiteljske mafije

Izvršiteljska mafija je od 1. januara 2012. godine kada je institucionalizovana od strane DS režima na osnovu Zakona o izvršenju iz 2011. postala sinonim za najgore lešinarsko, kapitalističko zlo, koje otima domove gotovo isključivo najsiromašnijim pripadnicima radničke klase.

Izvršitelji sami sebi određuju troškove “usluga izvršenja” pa tako pored raznoraznih dugova i kamata, pridodaju i te fantomske troškove na listu potraživanja od dužnika, stvarajući situacije u kojima se od krajnje siromašnih ljudi zahteva isplata astronomskih dugova.

To onda po pravilu vodi ka oduzimanju kuća i stanova, koji su gotovo uvek jedini krov nad glavom u vlasništvu ljudi na meti izvršenja.

Poslednjih 13 godina smo imali prilike da vidimo brojne slučajeve nasilnih deložacija samohranih majki sa maloletnom decom, bolesnih i nepokretnih, izbeglica, starijih ljudi, kao i osoba sa invaliditetom. Zajednički činilac svih tih slučajeva je da izvršitelji po pravilu nemaju zrno razumevanja za materijalnu situaciju ljudi koje izbacuju na ulicu i konstantno na deložacijama ponavljaju kako oni “samo rade svoj posao”, što govore i pripadnici policije koji im asistiraju prilikom prinudnih iseljenja.

Ta rečenica da oni “samo rade svoj posao” je istorijski najpoznatija po sudskim odbranama nacističkih zločinaca nakon završetka Drugog svetskog rata, koji su na ovaj način pravdali sistematsko ubijanje ljudi u koncentracionim logorima.

Ipak, tokom prethodnih godina napadi izvršiteljske mafije i policije na najsiromašnije pripadnike i pripadnice radničke klase kroz otimanje nekretnina je pokazalo da u našem društvu postoji i jedna nezanemarljiva klica solidarnosti i uzajamne pomoći. Brojna iseljenja su tokom godina sprečena samoorganizovanom akcijom ugroženih porodica, komšija, i solidarnih ljudi, uključujući organizacija kao što su "Združena akcija krov nad glavom", nekadašnja "Kolektivna odbrana stanara" i drugih aktivističkih grupa, među kojima su bili i pripadnici Klasne solidarnosti.

Sada, vlast populistički najavljuje kako će kroz izmene Zakona o izvršenju i obezbeđenju zaštititi jedini dom građana od opasnosti izvršenja. Iako ova vest deluje kao pobeda dugogodišnjih borbi protiv prinudnih iseljenja i izvršiteljske mafije, novi Zakon o izvršenju predstavlja uglavnom kozmetičku promenu koja se donosi radi usklađivanja sa zakonodavstvom Evropske unije.

Naime, samo oko 1.7 miliona od 3.6 miliona registrovanih stanova i kuća u Srbiji će biti zaštićeno od izvršitelja usvajanjem novog Zakona o izvršenju zato što većina domova ne ispunjava jedan od osnovnih kriterijuma za izuzimanje od izvršenja, budući da prelaze površinu od 60 kvadratnih metara.

Samo nekretnine koje su manje od 60 kvadratnih metara će biti izuzete od izvršenja, ukoliko predstavljaju jedinu nekretninu u vlasništvu dužnika. Od 1.9 miliona kuća i stanova koji su veći od 60 kvadrata, ogromna većina nije u vlasništvu nekakvih bogataša i kapitalista, već pripada radničkim porodicama, pogotovo na jugu i jugoistoku Srbije, u najsiromašnijim opštinama u zemlji.

Mnoge izbegličke porodice iz ratova devedesetih na području nekadašnje Jugoslavije su uspele nakon bekstva iz ratnih zona da nakon godina mukotrpnog rada steknu uslove da izgrade nove domove, koji budući da se često radi o kućama, lako

prevazilaze veličinu od 60 kvadrata.

Takođe, mnoge radničke porodice u svom vlasništvu imaju nasleđene porodične nekretnine još iz vremena SFRJ, među kojima je značajan broj stanova koji prevazilaze 60 kvadrata a koje su njihovi članovi dobili ili otkupili od države po povlašćenim cenama u drugoj polovini prošlog veka.

Osim selektivne zaštite jedinog doma, koju i dalje neće imati značajan deo radničke klase, novi Zakon o izvršenju ni na koji način ne uvodi zaštitu takozvanih trećih lica, žrtava prevara kojima izvršitelji oduzimaju stanove dok su stvarni dužnici zapravo često građevinski investitori. Ovi slučajevi nastaju kada radničke porodice kupuju nekretnine a ne mogu da ih uknjiže u katastru zbog različitih grešaka, prestupa, ili prevara investitora.

U pitanju su uglavnom zgrade koje zbog mahinacija investitora ne mogu da dobiju upotrebnu dozvolu, pa samim tim ne mogu ni da budu uknjiženi stanovi u njima kao vlasništvo kupaca i onda se izvršiteljski dugovi investitora naplaćuju preko leđa radnog naroda koji biva izbacivan na ulicu iako je pošteno platio nekretninu. Ovi slučajevi su bili izuzetno česti prethodnih godina i novi zakon ni na koji način ne adresira temu koja predstavlja ključnu opasnost po radničke porodice prilikom kupovine nekretnine.

Izvršitelje ne zanima to što je neko drugi kupio stan ili kuću i što ima kupoprodajni ugovor da dokaže kupovinu od investitora. Oni samo gledaju na koga je nekretnina uknjižena u katastru i ako tu stoji ime investitora od kog treba da naplate dug, onda jednostavno iseljavaju ljude bez obzira što nemaju nikakve veze sa tim dugom.

U pitanju je dakle najobičnija otimačina jedinog krova nad glavom ljudi, a nova zakonska mera o nekretninama do 60 kvadrata veličine nikako neće stati na put ovim prevarama i zaštititi radnike i radnice.

Iako ova izmena zakona sadrži elemente koji mogu zaštititi deo radničke klase u Srbiji, ona je daleko od rešenja kakvim ga vlast predstavlja, pokušavajući da se prikaže kao nekakav zaštitnik najsiromašnijih, dok je upravo za vreme ove vlasti izvršiteljska mafija doživela svoj procvat, otimajući domove od 2012. godine.

Takođe, ova izmena zakona pokazuje da se nikako ne možemo osloniti na državu kao zaštitnika interesa radnog naroda. Uloga države u kapitalizmu jeste da štiti interese kapitala a ne radničke klase.

Ipak, radnička klasa može organizovanom borbom i masovnim pritiskom da primora državu na ustupke u njenom interesu. Osmočasovno radno vreme, pravo na rad, pravo na odmor su sve radnička prava koja su izborena radničkim protestima, štrajkovima i direktnim sukobima sa državom i kapitalistima širom sveta u 19. i 20. veku.

Kada organizovana radnička klasa primora državu direktnim akcijama i štrajkovima na zakonske izmene u njenom interesu, to znači da se državni mehanizam nalazi u situaciji u kojoj mu je jedini izlazak iz krizne situacije da udovolji radničkim zahtevima.

Nikada neće država na svoju ruku donositi zakone koji pogoduju radničkoj klasi.

Zato, da bismo primorali kapitalističku kompradorsku buržoaziju u Srbiji da zaista usvoji Zakon koji će štititi celokupnu radničku klasu od izvršiteljskih parazita, potrebno je da se organizujemo na masovnom nivou i da svako iseljenje, svaki pokušaj izbacivanja ljudi na ulicu zajednički sprečimo.

Sada kada je samoorganizovanje kroz direktnodemokratske zborove i plenum normalizovano u našem društvu, vreme je da to iskoristimo kako bismo se obračunali sa izvršiteljskom mafijom i zaštitili radničke domove od otimanja.